

Nr 54.

Ankom till riksdagens kansli den 12 november 1946 kl. 4 em.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), jämte en i ämnet väckt motion.

I en den 27 september 1946 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 322, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande vid propositionen fogade

F ö r s l a g

till

lag angående ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att 32 § 3 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928¹ samt punkt 7 av anvisningarna till nämnda paragraf skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

Nuvarande lydelse:

32 §.

3 mom. Såsom intäkt upptages *icke* vad som av *staten* anvisats till bestridande av särskilda, med vissa tjänster eller uppdrag förenade kostnader, såsom:

ortstillägg *samt* fri bostad *jämte* bidrag till kostnad för uppvärmning och belysning därav för utom landet anställd diplomatisk eller konsulär personal;

förvaltningskostnadsbidrag och anslag till andra expenser;

Föreslagen lydelse:

32 §.

3 mom. Såsom intäkt upptages *icke* vad som av *staten* anvisats till bestridande av särskilda, med vissa tjänster eller uppdrag förenade kostnader, såsom:

ortstillägg *och* därmed likställda förmåner för utom landet anställd diplomatisk eller konsulär personal;

förvaltningskostnadsbidrag och anslag till andra expenser;

¹ Senaste lydelse se beträffande 32 § 3 mom. 1946:54 samt beträffande anvisningarna till punkt 7 nämnda paragraf 1940:876.

Nuvarande lydelse:

å stat uppförd häst- och båtlega;
till beställningshavare vid armén ut-
gående hästgottgörelse för egna tjäns-
tehästar;

resekostnads- och traktaments-
sättning;

*arvode eller traktamente för delta-
gande i kommitté å annan ort, än där
arvodes- eller traktamentstagaren va-
rit bosatt;*

ägande i följd härav skattskyldig
icke göra avdrag för underskott,
som kan uppkomma därigenom, att
sålunda anvisat anslag icke förslår
till täckande av därmed avsedda ut-
gifter.

Förmånen av — — — befattnings-
havare gällande.

Föreslagen lydelse:

å stat uppförd häst- och båtlega;
till beställningshavare vid armén ut-
gående hästgottgörelse för egna tjäns-
tehästar;

resekostnads- och traktaments-
sättning;

ägande i följd härav skattskyldig
icke göra avdrag för underskott, som
kan uppkomma därigenom, att så-
lunda anvisat anslag icke förslår till
täckande av därmed avsedda utgif-
ter.

Förmånen av — — — befattnings-
havare gällande.

Anvisningar

till 32 §.

7. Till ersättning — — — nya
tjänstgöringsorten.

Detsamma gäller — — — tjänste-
män anslaget.

till 32 §.

7. Till ersättning — — — nya
tjänstgöringsorten.

Detsamma gäller — — — tjänste-
män anslaget.

*Såsom med ortstillägg likställda
förmåner för utom landet anställd
diplomatisk eller konsulär personal
anses fri bostad med uppvärmning
och belysning, bidrag för resa till
Sverige under semester, barnbidrag,
utomeuropeiskt tillägg, chargé d'af-
faires-tillägg, bidrag för inköp av au-
tomobil, ersättning för hållande av
automobil, förflyttningsbidrag och
prisutjämningsstillägg.*

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1947; dock att äldre lag alltjämt
skall äga tillämpning beträffande sådant arvode eller traktamente för del-
tagande i kommitté, som avser tiden före den 1 juli 1946.

Beträffande vad departementschefen vid ärendets föredragning inför Kungl. Maj:t anfört får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till ovannämnda statsrådsprotokoll.

Till utskottets behandling har överlämnats den i anledning av propositionen väckta motionen I: 375 av herr *Anderberg*, vari hemställts, »att riksdagen måtte besluta, att ur förslaget till anvisningar till 32 § kommunalskattelagen ordet barnbidrag skall utgå».

Vad angår motiveringen för det i motionen framställda yrkandet får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen.

I förevarande proposition behandlas två olika frågor, nämligen dels angående den skatterättsliga behandlingen av vissa särskilda förmåner för utom landet anställd diplomatisk och konsulär personal och dels angående beskattning av kommittéarvodet.

Fråga om den skatterättsliga behandlingen av vissa särskilda förmåner för utom landet anställd diplomatisk personal m. fl.

Svensk medborgare, som tillhört svensk beskickning hos utländsk makt eller lönat svenskt konsulat eller beskickningens eller konsulatets betjäning och som på grund av sin tjänst varit bosatt utomlands, är enligt 69 § kommunalskattelagen icke skattskyldig till kommunal inkomstskatt för sin inkomst av tjänsten. Sådan person — som skall mantalsskrivas i S:t Nikolai församling i Stockholm — är emellertid skattskyldig till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt för nämnda inkomst; enligt 26 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skall nämligen å honom tillämpas vad i förordningen stadgas angående här i riket bosatt person.

I avseende å beräkning av inkomst av statlig tjänst gäller enligt 32 § 3 mom. kommunalskattelagen, att vad som av staten anvisats till bestridande av särskilda, med tjänsten förenade kostnader icke skall upptagas som intäkt. Som exempel på dylika anslag angivas ortstillägg samt fri bostad jämte bidrag till kostnad för uppvärmning och belysning därav för utom landet anställd diplomatisk eller konsulär personal.

Enligt 50 § civila avlöningsreglementet äger tjänsteman varom nu är fråga med stationering utomlands åtnjuta bland annat *barnbidrag*, därest han på grund av försörjningsplikt underhåller barn under 19 års ålder. Bidraget utgår med 750 kronor för ett och 500 kronor för varje ytterligare barn under 10 års ålder samt med 2 000 kronor för varje barn, som fyllt 10 år, allt för år räknat.

Den närmare karaktären av detta bidrag framgår av ett betänkande, som sakkunniga för utredning angående utrikesrepresentationens avlöningsförhållanden avlämnade i september 1938 och som ligger till grund för 1939 års ändringar i bestämmelserna om denna personals avlöning. De sakkun-

niga framhöllo, att erfarenheten syntes giva vid handen, att det gällande lönesystemet för utrikesrepresentationen icke kunde fungera utan hänsynstagande till dels tjänstemännens enskilda ekonomi, dels deras eventuella försörjningsplikt mot hustru och barn. Därför hade de sakkunniga ifrågasatt att i lönesystemet inarbeta särskilda såväl giftermåls- som barnstillägg. Med hänsyn till de betänkligheter, som hade gjorts gällande mot en så vittgående differentiering, hade de sakkunniga emellertid inskränkt sig till att föreslå att man endast skulle fästa sig vid det moment i utlandstjänstemannens förpliktelser som familjeförsörjare, som ostridigt ställde honom i en särställning i jämförelse med tjänstemän inom landet och i vilket staten även kunde sägas ha ett direkt intresse, nämligen barnens uppfostran. Det kunde näppeligen anses innebära ett avsteg från allmänna lönesättningsprinciper om staten inom lönesystemet för utlandstjänstemän beredde utrymme för en löneform, som avsåge att skapa garantier för att de i utlandet anställda tjänstemännens barn bleve uppfostrade till svenska medborgare. De med en sådan uppfostran förenade kostnaderna måste i allmänhet bliva betydande, och Kungl. Maj:t hade tidigare vid fördelningen av extra ortstillägg tvingats taga hänsyn härtill. Barnet uppfostrades hos föräldrarna intill en ålder av omkring 10 år, och de särskilda kostnaderna betingades under denna levnadsperiod huvudsakligen av resorna till och från hemlandet ävensom därav, att föräldrarna anställde och bekostade resorna för en svensk barnjungfru eller småbarnslärlarinna. Då kostnaderna för en anordning av sistberörda slag icke ökades i samma proportion som antalet barn, syntes bidragsbeloppet kunna reduceras för varje barn utöver det första med hälften för samtliga tjänstemän utom kanslisterna, för vilka sistnämnda en sådan anordning i ett normalfall ej torde komma i fråga. Det borde utgå ett bidragsbelopp av 1 000 kronor för ett barn och 500 kronor för ett vart av de följande intill 10 år till samtliga tjänstemän utom kanslister; för de senare borde utgå ett bidrag av 500 kronor för varje barn i nyss angivna ålder. Från och med 10-årsåldern och intill en gräns av förslagsvis 21 år ordnades utbildningen i det övervägande antalet fall antingen genom anordnande av skolhushåll eller anlåtande av internatskolor i Sverige. Även beträffande dessa anordningar kunde det möjligen sägas, att kostnaderna proportionsvis i någon mån reducerades vid större antal barn, men då det här vore fråga om utgifter, som även i billigaste fall ej oväsentligt överstege vad de sakkunniga ansåge sig kunna föreslå såsom bidrag, hade de icke tänkt sig någon minskning av beloppen för barn i denna ålder utöver det första. Med anledning av vad de sakkunniga inhämtat om kostnaderna för skolhushåll och avgifter vid internatskolor, föreslog de ett belopp av 2 000 kronor för varje barn i åldern 10 till 21 år till samtliga tjänstemän utom kanslister. För kanslister borde bidraget för barn över 10-årsåldern bestämmas till 1 000 kronor. — Vid utarbetande av förslag till ny stat för ortstillägg hade de sakkunniga byggt på förefintligheten av barnbidrag. Därest dylika bidrag icke medräknades, måste de sakkunnigas plan för ortstilläggen m. m. omarbetas efter nya utgångspunkter.

De sakkunnigas förslag angående barnbidrag godtogs utom såtillvida att kanslisterna likställdes med övriga tjänstemän, att bidraget till första barnet sänktes till 750 kronor samt att övre gränsen för bidragsberättigat barns ålder sänktes till 19 år.

Vad angår beskaffenheten och omfattningen i övrigt av de löneförmåner, som åtnjutas av här ifrågavarande befattningshavare, tillåter sig utskottet hänvisa till den redogörelse härför, som lämnas i propositionen å s. 4—10.

Beträffande vissa av de särskilda förmånerna har tvekan uppstått, huruvida de enligt gällande bestämmelser vore att anse som skattepliktiga intäkter eller icke. Sålunda har vid 1945 års taxering vederbörande taxeringsintendent gjort gällande, att barnbidrag, chargé d'affairesstillägg och språktillägg vore skattepliktiga. 1945 års prövningsnämnd för Stockholm har i särskilda, den 19 juni 1946 meddelade beslut funnit de förstnämnda båda förmånerna icke vara underkastade skatteplikt, medan däremot språktillägg förklarats vara skattepliktig intäkt. De båda förstnämnda besluten voro emellertid icke enhälliga. Vidare må nämnas att en av de ledamöter av prövningsnämnden, som biträdde de ifrågavarande besluten, i särskilda till protokollet fogade yttranden uttalade, att med hänsyn till de ofullständiga författningsbestämmelserna ett förtydligande av lagstiftningen på detta område vore nödvändigt; i följd härav hade enligt denne ledamots mening prövningsnämnden bort besluta att avlåta en framställning till Kungl. Maj:t i detta syfte.

Till stöd för det i propositionen framlagda förslaget i nu förevarande avseende har *departementschefen* anfört följande:

»Med hänsyn till den tvekan, som uppkommit beträffande de här ifrågavarande förmånernas ställning i skatterättsligt hänseende, samt nämnda frågas betydelse för de berörda tjänstemännen synes det befogat att nu upptaga spörsmålet till behandling. Vad därvid först angår de till dessa befattningshavare utgående ortstilläggen skola dessa — till skillnad från ortstillägg, som i vissa fall utgå till andra befattningshavare — enligt uttrycklig bestämmelse i 32 § 3 mom. kommunalskattelagen icke upptagas som skattepliktig intäkt. Anledningen till denna bestämmelse är — enligt vad som framgår av ett yttrande av vederbörande departementschef i samband med att bestämmelsen först infördes i skatteförfattningarna (prop. nr 192/1913 s. 8) — att de ansetts vara att betrakta icke som vanliga ortstillägg utan som 'anslag till bestridande av särskilda med vistelsen utomlands och med tjänsteställningen förenade kostnader'. Uppbärandet av ortstillägget vore enligt departementschefen icke eller åtminstone i mycket ringa grad att anse som en tjänstemannens personliga förmån utan vore fastmera att betrakta såsom en ersättning för kostnader, oundvikligt förenade med en statstjänst, som nödgade tjänstemannen att vara bosatt utomlands å orter med dyra levnadsvillkor och att jämväl i övrigt inrätta sin levnadsordning på ett dyrare sätt än han behövde göra, om han vistades hemma.

Vad sålunda anförts om ortstilläggen synes i än högre grad gälla efter 1939 års avlöningsreform, vilken i detta hänseende kan sägas innebära att vissa delar av ortstilläggen utbrötos och gävos särskilda beteckningar. Någon ändring i fråga om ortstilläggens skattemässiga behandling bör därför enligt min mening icke ifrågakomma.

Jämväl beträffande den till vissa av de ifrågavarande befattningshavarna utgående förmånen av fri bostad med uppvärmning och belysning därav gäller, att förmånen enligt uttryckligt stadgande i 32 § 3 mom. icke är skattepliktig. Detta gäller uppenbarligen även i den mån bostaden genom statens försorg är försedd med möblering och andra inventarier för representationsändamål. Ej heller i denna del bör någon ändring av bestämmelserna — fränsett den, som föranledes av att uppvärmning och belysning av befattningshavarnas bostad numera bekostas direkt av statsverket — ifrågakomma.

Vidare må i detta sammanhang nämnas, att enligt punkt 7 av anvisningarna till 32 § kommunalskattelagen ersättning för flyttningskostnad åt statens tjänstemän — såväl beträffande de till utrikesförvaltningen hörande som i fråga om övriga tjänstemän — räknas såsom ersättning, anvisad till bestridande av med tjänsten förenad kostnad, och följaktligen icke är underkastad skatteplikt.

Vad övriga förmåner angår vill jag till en början framhålla att, såsom nyss antytts, huvudparten av dem få anses ha utbrutits ur det före 1939 utgående ortstillägget och alltså tidigare ha varit att anse såsom icke skattepliktiga intäkter. Därest de ur ortstillägget utbrutna förmånerna skulle hänföras till skattepliktiga intäkter, skulle sålunda en skärpning av ifrågavarande befattningshavares beskattning inträda.

Vissa av de nu ifrågavarande förmånerna äro uppenbarligen av den natur, att de äro skattefria enligt den i 32 § 3 mom. kommunalskattelagen angivna huvudregeln att såsom intäkt icke skall upptagas vad som av staten anvisats till bestridande av särskilda, med vissa tjänster förenade kostnader. Detta är fallet med bidrag för inköp av automobil samt ersättning för hållande av automobil. I fråga om övriga förmåner är det visserligen icke lika tydligt att de böra betraktas såsom ersättning för kostnader, varom nyss sagts, men torde de likväl — med visst undantag, vartill jag i det följande återkommer — böra så anses. Emellertid vill jag beträffande de utomeuropeiska tilläggen och chargé d'affaires-tilläggen anmärka att, även om de huvudsakligen äro av karaktär som nyss angivits, det likväl kan göras gällande att de till viss del äro att betrakta såsom särskild gottgörelse för tjänstgöring under mera krävande eller besvärliga förhållanden d. v. s. att de till viss del skulle vara skattepliktiga. Likaledes torde kunna göras gällande, att förflyttningsbidraget till viss del har karaktären av ersättning för vissa personliga nyanskaffningar i samband med förflyttningen och följaktligen även borde, till viss del, bliva föremål för beskattning. Emellertid läser någon hållbar grund icke kunna påvisas för en fördelning av de sistnämnda bidragen på en skattefri respektive en skattepliktig del. Därtill kommer — och detta synes vara det avgörande skälet mot en beskattning, helt eller delvis, av ifråga-

varande förmåner — att förmånernas belopp få anses bestämda med utgångspunkt från att beloppen vore nettobelopp och sålunda icke skulle bliva föremål för beskattning.

Såsom nyss anmärkts torde en av de här berörda förmånerna icke kunna anses utgöra ersättning för vissa med tjänsten förenade kostnader. Jag åsyftar härvid språktillägget. Berörda tillägg måste nämligen anses i första hand utgöra ersättning för uppehållande av en befattning, som kräver högre kvalifikationer hos dess innehavare än andra ur lönesynpunkt eljest likvärdiga befattningar. Någon hållbar grund för dess hänförande till icke skattepliktig intäkt torde sålunda icke kunna åberopas.

På grund av det nu anförda föreslår jag att kommunalskattelagen kompletteras så att av författningstexten tydligt framgår, vilka av de ifrågavarande förmånerna som enligt lagen äro skattefria. Detta kan lämpligen ske på så sätt att i 32 § 3 mom. angives att ortstillägg och därmed likställda förmåner för utom landet anställd diplomatisk eller konsulär personal icke skola upptagas såsom intäkt. Vidare bör i punkt 7 av anvisningarna till 32 § stadgas, att såsom med ortstillägg likställda förmåner för utom landet anställd diplomatisk eller konsulär personal anses fri bostad med uppvärmning och belysning, bidrag för resa till Sverige under semester, barnbidrag, utomeuropeiskt tillägg, chargé d'affaires-tillägg, bidrag för inköp av automobil, ersättning för hållande av automobil, förflyttningsbidrag och pristutjämnings-tillägg.»

I nu förevarande motion har anförts bland annat följande.

Barnbidragen utgjorde icke till väsentlig del ersättning för med tjänsten förenade kostnader utan finge anses vara ett rent lönetillägg. Särskilda barn-tillägg förekomme även till tjänstemän med tjänstgöring inom landet. Dessa beskattades som annan löneinkomst. Det vore svårt att se, varför den i utlandet stationerade personalen skulle sättas i mera gynnad ställning. Denna erhöles ju liksom andra skattskyldiga vanliga familjeavdrag. Icke heller syntes den omständigheten, att barnen ofta vistades vid internatskolor eller i särskilda skolhushåll, kunna medföra skattefrihet. Förslaget härom syntes vara en ren privilegielagstiftning, en sak som man annars städse sökte undvika.

Fråga om beskattning av kommittéarvoden.

Bland de i 32 § 3 mom. kommunalskattelagen uppräknade förmåner, som icke skola upptagas som skattepliktiga intäkter, förekommer även »arvode eller traktamente för deltagande i kommitté å annan ort, än där arvodes- eller traktamentstagaren varit bosatt». Denna bestämmelse får ses mot bakgrunden av tidigare tillämpad metod för beräkning av ersättning för fullgörande av kommittéuppdrag. Enligt 1921 års kommittékungörelse utgick, då dylik ersättning bestämts i form av dagarvode, vid arbete å sammanträdesorten ingen traktamentsersättning. I stället beräknades ersättningen till den, som för uppdraget måste uppehålla sig utom sin vanliga vistelseort,

efter högre taxa än till annan kommittéledamot. Den som var bosatt eller hade sin verksamhet å sammanträdesorten eller där uppehöll sig i följd av annat allmänt uppdrag, för vilket ersättning åtnjöts, erhöll sålunda ersättning med, om han var anställd i statens eller kommunens tjänst eller om han samtidigt åtnjöt ersättning för annat allmänt uppdrag, såsom riksdagsmannaskap, statsrevisorsskap eller dylikt, 6 kronor om dagen och eljest 12 kronor om dagen. Den som icke var bosatt eller hade sin verksamhet å sammanträdesorten eller där uppehöll sig i följd av annat allmänt uppdrag, för vilket ersättning åtnjöts, erhöll däremot gottgörelse med 18 kronor om dagen. I övrigt gällde, att den, som förordnats till ordförande, dessutom alltid ägde uppbära ett särskilt arvode av 6 kronor för dag. Fullgjorde någon samtidigt två eller flera kommittéuppdrag, skulle arvode enligt förut angivna grunder åtnjutas allenast för ett av uppdragen, medan för varje ytterligare uppdrag arvode icke fick utgå med mera än 6 kronor om dagen. Om någon samtidigt fullgjorde två eller flera uppdrag såsom ordförande, skulle han dock äga åtnjuta, utöver arvode såsom ledamot, den honom såsom ordförande tillkommande ersättning av 6 kronor för varje sådant uppdrag.

1921 års kungörelse har nu ersatts av en ny kommittékungörelse av den 28 juni 1946 (nr 394), som trätt i kraft den 1 juli 1946. Genom sistnämnda kungörelse har bland annat den ändringen skett, att traktamentsersättning enligt bestämmelserna i allmänna resereglementet skall utgå även under kommittéledamots vistelse å sammanträdesorten. Särskilt förhöjt arvode, då kommittéledamot till följd av uppdraget måste uppehålla sig utom sin vanliga vistelseort, förekommer däremot icke.

Departementschefen har i propositionen i denna del anfört följande:

»32 § 3 mom. kommunalskattelagen innehåller bland annat en allmän bestämmelse om att resekostnads- och traktamentsersättning ej skall upptagas såsom skattepliktig intäkt. Den traktamentsersättning, som enligt 1946 års kommittékungörelse skall utgå till kommittéledamot under vistelse å sammanträdesorten, är sålunda att hänföra till icke skattepliktig intäkt redan på grund av sistnämnda bestämmelse. Då å andra sidan denna traktamentsersättning torde vara avsedd att i sin helhet täcka de kostnader, som föranledas av vederbörandes vistelse utom den vanliga verksamhetsorten, synes anledning saknas att låta även arvodet för deltagande i kommittén vara skattefritt. Jag förordar därför, att det särskilda stadgandet om skattefrihet för arvode eller traktamente för deltagande i kommitté å annan ort än där arvodes- eller traktamentstagaren varit bosatt skall utgå ur 32 § 3 mom. kommunalskattelagen.»

Utskottet.

De i den ifrågavarande propositionen föreslagna författningsändringarna avse dels frågan om den skatterättsliga behandlingen av vissa särskilda förmåner för utom landet anställd diplomatisk eller konsulär personal dels ock frågan om beskattning av kommittéarvoden.

Vad angår förstnämnda spörsmål gäller enligt 32 § 3 mom. kommunalskattelagen i dess nuvarande lydelse med avseende å beräkning av inkomst

av statlig tjänst följande. Vad som av staten anvisats till bestridande av särskilda, med tjänsten förenade kostnader skall icke upptagas såsom intäkt. Som exempel på dylika kostnader angivas ortstillägg samt fri bostad jämte bidrag till kostnad för uppvärmning och belysning därav för utom landet anställd diplomatisk eller konsulär personal. I propositionen föreslås sådan ändring av detta stadgande, att i detta exempel såsom icke skattepliktiga förmåner angivas ortstillägg och därmed likställda förmåner för utom landet anställd diplomatisk eller konsulär personal. Vidare föreslås, att i punkt 7) av anvisningarna till 32 § intages en föreskrift, enligt vilken såsom med ortstillägg likställda förmåner för utom landet anställd diplomatisk eller konsulär personal anses fri bostad med uppvärmning och belysning, bidrag för resa till Sverige under semester, barnbidrag, utomeuropeiskt tillägg, chargé d'affaires-tillägg, bidrag för inköp av automobil, ersättning för hållande av automobil, förflytningsbidrag och prisutjämningsstillägg.

Av ifrågavarande förmåner, i den mån de icke redan enligt gällande bestämmelser äro uttryckligen undantagna från skatteplikt, har huvudparten tillkommit genom 1939 års civila avlöningsreglemente på så sätt att desamma utbrutits ur det före nämnda år utgående ortstillägget och alltså tidigare varit att anse såsom icke skattepliktiga intäkter. Departementschefen har i propositionen ansett befogat att upptaga till behandling spörsmålet om de ifrågavarande förmånernas ställning i skatterättsligt hänseende med hänsyn till den tvekan, som uppkommit härutinnan, samt frågans betydelse för de berörda tjänstemännen.

I den i anledning av propositionen väckta motionen har yrkats, att ordet barnbidrag måtte utgå ur det föreslagna tillägget till anvisningarna till 32 § kommunalskattelagen. Till stöd härför har framhållits bland annat, att barnbidragen i olikhet med de övriga nu ifrågavarande förmånerna icke kunde anses utgöra ersättning för med tjänsten förenade kostnader.

Med anledning av vad i motionen anförts får utskottet framhålla, att där-est kostnaderna för uppfostran och utbildning av barn till befattningshavare med tjänstgöring utomlands, äro större än de eljest vanligen förekommande kostnaderna av detta slag, merkostnaden torde få anses föranledd av tjänstgöringen utomlands. De ifrågavarande barnbidragen ha, såsom framgår av propositionen, motiverats med att därmed avsåges att skapa garantier för att de i utlandet anställda tjänstemännens barn bleve uppfostrade till svenska medborgare samt att de med en sådan uppfostran förenade kostnaderna i allmänhet måste bliva betydande. Huruvida barnbidragen kunna anses avvägda med hänsyn till de å olika orter utomlands uppkommande merkostnaderna i förevarande hänseende, kan utskottet icke bedöma och det tillkommer ej heller utskottet att ingå i prövning av detta spörsmål. För utskottet äro däremot avgörande de skäl, som anförts för barnbidragens införande, och dessa tala enligt utskottets mening för att ifrågavarande förmåner böra undantagas från beskattning.

Utskottet vill i detta sammanhang erinra om att enligt 19 § kommunalskattelagen stipendier till studerande vid undervisningsanstalter eller eljest

avsedda för mottagarens utbildning icke räknas till skattepliktig inkomst. Även om här icke är fråga om stipendier, kan utskottet likväl icke undgå att finna en viss likhet vara för handen mellan de ifrågavarande barnbidragen och stipendier.

Med hänsyn till nu anförda omständigheter avstyrker utskottet ifrågavarande motion och tillstyrker alltså bifall till propositionen, i vad angår skattefrihet för barnbidrag.

Gentemot vad i propositionen föreslagits beträffande vissa andra förmåner för utomlands anställd diplomatisk eller konsulär personal har utskottet intet att erinra.

I 32 § 3 mom. kommunalskattelagen i dess nuvarande lydelse stadgas vidare, att arvode för deltagande i kommitté å annan ort än där arvodes-tagaren varit bosatt icke skall upptagas såsom intäkt. I propositionen föreslås upphävande av denna bestämmelse. Detta förslag sammanhänger därmed att enligt den innevarande år utfärdade kommittékungörelsen traktamentsersättning enligt bestämmelserna i allmänna resereglementet numera skall — i olikhet med vad tidigare gällt — utgå under kommittéledamots vistelse å sammanträdesorten. Då traktamentsersättningen är att hänföra till icke skattepliktig intäkt, har anledning ansetts saknas att låta även arvodet för deltagande i kommitté vara skattefritt. Utskottet tillstyrker bifall till propositionen i denna del.

Under återopande av vad sålunda anförs får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 322 och med avslag å motionen I: 375 av herr Anderberg, antaga det vid propositionen fogade förslaget till lag angående ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Stockholm den 12 november 1946.

På bevillningsutskottets vägnar:

A. J. BÄRG.

Närvarande:

från första kammaren: herrar *Johan Bärge*, *Elon Andersson*, *Sjödahl**, *Ekman*, *Wehtje*, *Heüman**, *Gustaf Elofsson**, *Franzon**, *Ramberg** och *Carl Eric Ericsson** samt

från andra kammaren: herrar *Hagberg* i Malmö, *Sandberg*, *Orgård**, *Janson* i Frändesta*, *Falk**, *Karlsson* i Grängesberg*, *Sundström* i Skövde*, *Andersson* i Dunker* och *Vigelsbo*.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.